

РЕШЕНИЕ

№ 6121

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5024** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Х. К., гражданин на Г., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УП-ОК 13/28.05.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. Административният орган не е разгледал изложените факти относно основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец и по-специално – че е преследван в държавата по произход поради етническия му произход. Изводите относно държавата на произход са базирани на подход, който противоречи на методологията на Европейската служба за подпомагане на убежището към Европейската комисия. Не са посочени източниците на информация, които са използвани.

Ответникът - Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата. Жалбоподателят е икономически емигрант, напуснал за да търси работа. Не е имал проблеми в други градове на страната.

Представителят на СГП счита, че жалбата решението е правилно и законосъобразно. Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото

доказателства, намира за установено следното:

С молба от 1.4.2020 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на международна закрила. Подал е декларация по чл. 30, ал. 1 ЗУБ, от която са установени личните му данни. Жалбоподателят е роден на 24.8.1996 г. в [населено място], Т., по етническа принадлежност тюркмен, вероизповедание– мюсюлманин – атеист, семейно положение – неженен.

Твърди, че е напуснал страната по произход, като заминал първо за А., а по-късно за Турция, където бил осъден на 5 г. затвор. След освобождаването му преминал българо-турската граница нелегално.

Молбата си мотивира с проблеми с твърдения поради етническия си произход. Твърди, че когато бил на 1 г. баща му изоставил семейството. Майка му починала когато бил на 6 г. и той и по-малкият му брат израснали в интернат, който напуснал на 17 г. С помощта на негов познат си намерил работа, от която му дали стая, където да живее. Занимавал се със спорт, но не бил допускан на големите състезания поради неговия турски произход. Писал многократни писма за по-голямо жилище, но не получавал отговори. След като написал жалба до Върховния съд, станало още по-лошо. Успял да събере малко пари и заминал за Турция, където бил осъден за кражба и нападение над полицаи. След като излежал присъдата, разбрал, че границата с България е била отворена и преминал нелегално.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

По същество.

С обжалвания акт ответникът е приел, че молбата е явно неоснователна– налице са предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 4 ЗУБ. Прието е, че не се установява преследване поради етнически произход. Не е налице дискриминация, а проблемите са или от социално-икономически и битов характер. Прието е, че действителният мотив за подаване на разглежданата молба не е предоставяне на закрила, а икономически мотив.Ето защо не може да се приеме, че е налице осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

На следващо място, са изложени мотиви, че ответникът не е изложил и не се установява наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитерен статут. Извършена е преценка на актуалната обстановка в Т., като е прието, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на ЕС от 17.2.2009 г., по д. № С-465/07, както и тълкувателно решение по дело № С-285/12 на Съда в Л. от 30.1.2014 г.

В административната преписка се съдържа справка № МД-290/27.5.2020 г., съдържаща анализ на актуалната обстановка в Т.. Видно от тази справка, страната е слабо развита икономически. Условиата за религиозните свободи са сред най-мрачните. Правителството затваря противници на военната служба „по съвест“. Забранено е тегленото на пари в брой в чужда валута.

Предвид така установеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 4 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Настоящият състав споделя изводите на ответника, че жалбоподателят не е посочил никакви конкретни причини за основателни опасения от преследване, лично спрямо него. Твърди, че неговият брат е бил задължан в полицията, но не и лично той самият. Същевременно не излага конкретни факти, че по отношение на него е било оказвано някакво насилие поради етническа или религиозна принадлежност, с изключение на твърденията, че не е бил допускан да играе на важни мачове. Това твърдение обаче не е подкрепено с никакви доказателства. Изрично е посочил, че не е имал проблеми в други райони на страната.

Ето защо следва да се направи извод, че твърденията на оспорвания пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения са общи и не са конкретизирани по време, място или други белези. Същевременно, са налице редица други твърдения, които опровергават твърденията за преследване, а именно – че е израсъл в интернат /т.е. държавата е предоставила условия за неговото отглеждане/; след това си е намерил работа, като му предоставили и място за живеене. Твърди, че всички от интерната са имали проблеми с полицията, вкл. и самия жалбоподател в Турция, а за брат му – в държавата по произход.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, предвид бежанската история, не може да се направи извод, че именно твърдяното /но неустановено/ преследване - заплахи, без да се сочи и да се установява това да е поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, стои в причинна връзка с напускането на страната по произход. Нещо повече – бежанската история води до извод за наличие на икономически причини за напускане, но не и за преследване поради посочените критерии.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираната по-горе справка не се установяват и разширенията, дадени в

тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в Т., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, не се установява наличие на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в Международното право и правото на Европейския съюз.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в Т.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. К., гражданин на Т., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УП-ОК 13/28.05.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: